

Brasiliansk energiinjektion i ett Hallsberg i vinterdvala

KONSERT

Karolina Vucidolac och Nosso Trio
Hallsbergs jazz- och Bluesklubb
Hotell Stinsen 4/3

Jag var utarbetad, jag var trött, jag var frusen när jag kom till ett Hallsberg i vinterdvala. Skulle lyssna på en Karolina Vucidolac och tre brassar. Kanske piggar det upp med lite samba och bossa tänkte jag.

Hur överraskad blev jag inte – att det skulle bli en sådan energiinjektion av den intensiva brasilianska hettan.

Gitarristen Nelson Farias och bassisten Ney Conceicãos fingrars tycktes befriade från mänskliga begränsningar och skapade rytmer bortom det tekniskt möjliga.

Och Karolina Vucidolacs melodier med smattrande rytmiska konsonanter trollband på ett sätt som jag inte erfarit förut.

Nog är gränsen mellan stor konst och galenskap hårfin. Den explosivitet som infann sig på scenen angränsade stundtals till vansinne. Som när den sensationella trumslagaren Kiko Freitas gick loss; som när Karolina Vucidolac ylade nasalt – med inslag av galna skratt och väsanden i någon slags locksång – på ett sätt som fick en att börja skruva på sig. Efteråt förklarade hon med ett leende att det var "ljudet från ursprunget i oss" som vi hade hört. Rigmor Gustafsson är en mästare på rytmisk vokal improvisation. Karolina Vucidolac är hennes brasilianska

motsvarighet.

Nosso Trio är löjligt samspelta. Flera unisona utflykter över gitarr- och bashals framkallar värmande vällust. Och gitarristen Nelson Faria överväldigar med sin känslighet och flyhänta frenesi, inte minst i bossa nova-klassikern "Black Orpheus". Också basisten Ney Conceicãos virtuositet imponerar, även om han i stor utsträckning höll sig till skalvandringar.

Karolina Vucidolac kommer ursprungligen från Makedonien men förälskade sig tidigt i den brasilianska musiken, berättar hon. Det var rytmerna, melodierna, klangerna och lekfullheten som lockade henne. Till en början förstod hon inte portugisiskan,

det var musiken bortom orden som fångade henne.

Inte en enda i publiken hade varit i Rio de Janeiro fick Nelson Faria veta. Inför "Rio" ger han oss en vemodig bild av hur han sitter i sin lägenhet med gitarren i knät och betraktar eldarna i de förfallna ruckel som blir allt fler i kvällsmörkret uppe på höjden i Rios utkant.

När Vucidolac berättar om sin syn på musik slår det mig hur mycket den påminner om hur 1800-talets romantiker såg på Konsten: Den talar till människans känsla på ett sätt att hon kan få en glimt av det eviga, av något upphöjt. En lika fascinerande som anspråksfull inställning till musik.

HENRIK ENGLÖV